ஜீவனுள்ள தண்ணீர்

(4:1-42)

அவளுடைய வாழ்வின் பல்வேறு அம்சங்கள் என்னை ஆச்சரியப்படச் செய்கின்றன! அவள் தனது சொந்த ஊரில் விரும்பப்பட்டாளா? அல்லது மேன்மையான மக்கள் தவிர்க்க முயற்சி செய்தவளாய் இருந்தாளா? குழந்தையாயிருந்த பொழுது அவளுடைய வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது? அவளது சிறு வயதில் அவளது பெற்றோர் அவளிடத்தில் அன்பாய் இருந்தார்களா? அவளது முதல் கணவன் எப்படிப்பட்டவனாய் இருந்தான்? அவளது திருமணங்களின் எண்ணிக்கை (ஐந்து!) சீகாரில் ஒரு சாதனையாக இருந்ததா? இயேசுவைக் கிணற்றினருகில் சந்தித்த நாளன்று அவளது எண்ணப்போக்கு எப்படியிருந்தது? அவள் தனது இறுமாப்புள்ள கண்களுக்குப் பொருத்தமாக, இறுமாப்புள்ள ஆவியைக் கொண்டிருந் தாளா? அல்லது அந்த நாளில் அவள் குனிந்த தோள்களுடனும் நறுங்குண்ட இருதயத்துடனும் வந்தாளா?

சமாரியப் பெண்ணைப் பற்றிய பல உண்மைகள் ஒருக்காலும் அறியப்படாதிருக்கும், மற்றும் அவளது வாழ்வில் என்ன நடந்திருக்கலாம் என்ற உணர்வுர்ப் பூர்வமான விபரங்களில் தங்கியிருக்க நான் விரும்பவில்ல. இன்னமும் அவளது வரலாறானது இயேசுவுக்கும் இழந்து போகப்பட்ட ஆத்துமாவுக்கும் இடையில் நிகழ்வதாகச் சுவிசேஷங்களில் எந்த இடத்திலும் காணப்படும் சந்திப்புக்களிலேயே மிகவும் வியப்படையக் கூடுமானதாக உள்ளது. அவள் ஒரு நாள் தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்காகக் கிணறு ஒன்றிற்குச் சென்றாள், மற்றும் இவள், தங்களை கீழே இழுக்கின்றதான மூழ்கடிப்பதாய்க் காணப்படும் சக்திகளுக்கு மேலாக எழும்ப ஏங்குகின்ற எங்குமுள்ள மக்கள் யாவருக்கும் ஒரு அடையாள மானாள். அவளுடைய வரலாறானது “சமாரியப் பெண்ணின்” வரலாறு என்று அறியப்படுகின்றது, இது “ஊதாரி மகனின்” கதை போன்றதாகவே, பெயரைத் தனது முக்கியமான மனிதப் பாத்திரத்தில் இருந்து பெற்றுக் கொண்டதாக உள்ளது. உண்மை நிலையில் இவ்விரண்டுமே தேவனைப் பற்றிய, தம்முடைய அன்பான பிள்ளைகள் தம்மிடம் திரும்பி வரும்போது அவர்களை வரவேற்று, மிகவும் தகுதியற்ற மக்கள் மீதும் கூட தம்முடைய அன்பைப் பொழிகின்ற தேவனைப் பற்றிய அடிப்படையான வரலாறாக உள்ளன. ‘‘சமாரியப் பெண்ணின்’’ வரலாறானது ஒரு விசுவாசத்தின் பாடமாகவும் உள்ளது, மற்றும் இயேசுவுக்கும் இந்தப் பெண்ணுக்கும் இடையில் நடந்த சந்திப்பானது யோவான் தமது சுவிசேஷத்தில் மக்களை விசுவாசம் கொள்ளும்படி அழைத்தது பற்றிய (அவ்விசுவாசம் பற்றிய)

மூன்று முக்கியமான சத்தியங்களை அறிவிக்க யோவானால் பயன் படுத்தப்பட்டது.

விசுவாசம் என்பது சூழ்நிலைகளுக்கு மேலானதாக உள்ளது

இயேசுவும் அவருடைய சீஷர்களும் யூதேயாவில் இருந்து கலிலேயா வுக்குத் திரும்பிய தங்கள் பயணத்தில், யாக்கோபின் கிணற்றருகில் நின்ற பொழுது ஏறக்குறைய நண்பகல் வேளையாக இருந்தது. இந்தப் பழங்கால இடமானது சீகார் என்ற சமாரியர்களின் நகரின் அருகே அமைந்திருந்தது. அங்கு உணவு வாங்க முடியும் என்பதை அறிந்த அவர்கள் இளைப்பாற நின்றார்கள். இயேசு பயணத்தினால் இளைப்படைந்திருந்தார், ஆகையால் அவர் கிணற்றின் அருகில் அமர்ந்தார், சீஷர்கள் உண்பதற்காகச் சிலவற்றை வாங்கச் சென்றார்கள். இயேசு அங்கு தனியாக அமர்ந்திருக்கையில், ஒரு சமாரியப் பெண் நீர் மொள்வதற்காக வந்தாள். இப்படிப்பட்டதொரு நிகழ்ச்சியானது கவனிக்கப்படாமல் கடந்து செல்லும்; அந்தப் பெண் தனக்குத் தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டு, அருகில் அமர்ந்திருந்த களைப்பான யூதரைக் கவனியாமலே நகருக்குத் திரும்பியிருப்பாள். இருப்பினும் இந்த வேளையில் அந்தப் பெண்ணைத் திகைப்பூட்டும் ஒரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது; அந்த யூதர் அவளிடத்தில் பேசினார்! அவர் அவளிடத்தில் தாகத்துக்குத் தரும்படி மட்டும் கேட்டார், ஆனால் அந்த எளிய வேண்டுகோளானது அவளை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கிற்று, மற்றும் அவள் அவரிடத்தில், *“நீர் யூதனாயிருக்க, சமாரிய ஸ்திரீயாகிய என்னிடத்தில் தாகத்துக்கு தா என்று எப்படிக் கேட்கலாம்?” (4:9)* என்று கேட்டாள். இவ்விதமாக அந்த நகருக்கு அண்மையில், இயேசுவுக்கும் இந்தப் பெண்ணுக்கும் இடையில் வாழ்வை மாற்றும் உரையாடல் ஒன்று தொடங்கியது.

அடுத்த பல நிமிடங்களில், அவளிடத்தில் அவர், அவளது மிக ஆழமான தேவைகள், அவளது மாபெரும் துயரங்கள் மற்றும் மேசியா என்ற வகையில் தம்முடைய அடையாளம் ஆகியவை பற்றிப் பேசினார்! கடைசியில், அவள் இயேசுவின் மீது விசுவாசம் கொண்டது மட்டுமின்றி, அவளது நகரில் இருந்த மற்ற பலரும் கூட, இயேசுவினிடத்தில் விசுவாசம் கொண்டனர். மனித நோக்கில் இருந்து காண்கையில், இந்தப் பெண் இயேசு சுவிசேஷத்தைப் பற்றிப் பேசுவதற்கு இந்த உலகிலேயே மிக அதிகம் பொருத்த மற்றவளாகக் காணப்பட்டாள் என்பது தான் இதில் நம்புவதற்கு அரியதாக உள்ளது. விசுவாசம் என்பது ஒருவரின் சூழ்நிலைகளுடன் பிணைக்கப் பட்டிருப்பதில்லை என்ற உண்மையை அவர் தைரியமாக அறிவித்தார். அப்படி அது பிணைக்கப்பட்டிருந்தால், இந்தப் பெண் ஒருக்காலும் விசுவாசி ஆகியிருக்க மாட்டாள். ஏனென்றால் அந்த நாளில் அவள் தனக்கெதிராகக் குறைந்தபட்சம் மூன்று மோதல்களைக் (strikes[1]) கொண்டிருந்தாள்.

மோதல் 1: அவள் ஒரு சமாரிய இனத்தவளாக இருந்தாள்

யூதர்களுக்கும் சமாரியர்களுக்கும் இடையில் நிலவி வந்த நட்பற்ற சிந்தையானது அன்றைக்குச் சுமார் எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இஸ்ரவேலர்கள் சிறை இருப்பிற்கு சென்ற காலம் முதலே இருந்து வந்தது. அந்த நாட்டில் எஞ்சி இருந்தவர்கள் மற்ற இனத்தவர்களுடன் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டு, இஸ்ரவேலின் பிள்ளைகள் என்ற தங்களின் ஆவிக்குரிய மற்றும் கலாச்சார ரீதியான அடையாளத்தை நீர்த்துப் போகச் செய்திருந்தனர். தேவாலயத்தைக் கட்டும்படியாகப் பாபிலோனிலிருந்து யூதர்கள் எருசலேமுக்குத் திரும்பி வந்த பொழுது, ஏற்கனவே நாட்டில் இருந்த தங்கள் உறவினர்களுடன் சம்பந்தம் கலவாதிருந்தார்கள்.[2]

காலங்கள் ஆன பொழுது, விலக்கப்பட்ட சமாரியர்கள் பழைய ஏற்பாட்டின் ஆசீர்வாத மலையாகிய கெரீசிம் மலையின் மீது தங்கள் சொந்த ஆலயத்தைக் கட்டிக் கொண்டார்கள். இவ்விரு குழுக்களும் ஒன்று மற்றொன்றைப் பற்றி ஆழமான சந்தேகம் கொண்டிருந்தன, மற்றும் கி.மு. 128ல் யூதர்களின் ஒரு குழுவினர் சமாரியர்களின் ஆலயத்தைத் தீ வைத்து வீழ்த்தினார்கள். வருத்தத்திற்குரிய இந்த நிகழ்ச்சியானது யூத போதகர்கள் சமாரியர்கள் மீது கொண்டிருந்த வெறுப்பினால் ஏற்பட்டது என்பதில் வியப்பெதுவும் இருக்கவில்லை. மிஷ்னா என்ற நூலில், ''சமாரியக் குமாரத்திகள் தங்கள் தொட்டிலில் இருந்தே [சுத்தமற்றவர்கள் என்று நிர்ணயிக்கப்படும்] வீட்டு விலக்கானவர்களாய்/மாதவிடாய் ஆனவர்களாய் இருக்கின்றனர்'' என்று கூறுகின்றது.[3] வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதென்றால், சமாரியப் பெண்கள் தங்களது இயல்பிலேயே அசுத்தமானவர்கள் என்ற வகையில் கண்ணோக்கப்பட்டார்கள்! மேலும் மிஷ்னாவானது, "சமாரியர்களின் அப்பத்தைப் புசிக்கின்ற எவரும், பன்றியின் மாம்சத்தைப் புசிக்கின்றவர் போலிருக்கின்றார்"[4] என்ற ரபீ எலியேசரின் எழுத்துக்களையும் உள்ளடக்குகின்றது. NIV வேதாகமத்தில், ''யூதர்கள் சமாரியருடனே சம்பந்தங் கலவாதவர்களானபடியால்'' என்றுள்ள கூற்றானது, அநேகமாக, ''யூதர்கள் சமாரியர்களின் பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்துவதில்லை'' என்று அர்த்தப்படுத்தலாம் அல்லது NRSVயில் உள்ளது போல, "யூதர்கள் சமாரியர்களுடன் பொருட்களைப் பொதுவில் பகிர்ந்து கொள்வதில்லை'' என்றும் இருக்கலாம். இவை எல்லாவற்றின் பின்னணியில், இயேசு சமாரியப் பெண்ணுடன் பேசியதே திகைப்பிற்குரியதாக உள்ளது. அவளது இடத்தில் இருந்து அவர் அருந்துவதற்குக் கேட்டது அதிர்ச்சியூட்டுவதாக உள்ளது. ஆனால் அவளுக்கு அவர் தேவனுடைய ''ஜீவனுள்ள தண்ணீரை''க் கொடுத்தார் என்பது நம்ப முடியாததாக உள்ளது!

மோதல் 2: அவள் ஒரு பெண்ணாக இருந்தாள்

நகரத்தில் அப்பம் வாங்கச் சென்றிருந்த சீஷர்கள் திரும்பி வந்த பொழுது, "அவர் ஸ்திரீயுடனே பேசுகிறதைப் பற்றி ஆச்சரியப்பட்டார்கள்" (4:27). இந்தக் குறிப்பிட்ட பெண்ணைப் பற்றி அவர்கள் ஆச்சரியப்பட

வில்லை; அவர் ஒரு பெண்ணுடன் பேசுவதைப் பற்றித்தான் அவர்கள் திகைப்படைந்தனர்! இயேசு ஒரு சமாரியருடன் அமர்ந்திருப்பதைக் காண்பது அந்த சீஷர்களுக்கு எவ்வளவாய்ச் சுவையற்றதாக இருக்குமோ, அது போல அவர் ஒரு சமாரியப் பெண்ணுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் காணத் தாங்கள் திரும்பி வந்தோம் என்பது அவர்களுடைய கற்பனைக்கு அப்பாற்பட்டதாக இருந்தது.

மீண்டும் ஒருமுறை, ரபீக்களின் போதனைகள் சமாரியப் பெண்ணுக்கு எதிரானவைகளாய் இருந்தன. தமது உரையைக் கேட்பவர்கள் பெண்களிடம், அதுவும் ஒருவர் தம் சொந்த மனைவியிடம் கூட அதிகம் பேசாதிருக்கும்படி ஊக்குவித்த ஒரு ரபீயைப் பற்றி தல்மூத்[5] *என்ற நூலில் மேற்கோள் காட்டப்படுகின்றது! நியாயப்பிரமாணத்தின் சில போதகர் களால், பெண் என்பவள் ஒழுக்க ரீதியாகத் தாழ்ந்தவளாகக் கண்ணோக்கப் பட்டாள், மற்றும் ஒரு பழங்கால ஜெபமானது, "கர்த்தாவே! என்னை நீர் பெண்ணாகப் படைக்காமல் இருந்ததற்கு உம்மை ஸ்தோத்திரிக்கிறேன்" என்று அறிவித்தது. ஒரு பெண்ணாக இருந்ததென்பது இந்தப் பெண்ணுக் கெதிரான இரண்டாவது மோதல் ஆகும்.*

மோதல் 3: அவள் களங்கமுற்ற கடந்த காலம் ஒன்றைக் கொண்டிருந்தாள்

அவர்களின் உரையாடலின் ஓட்டத்தின் பொழுது, அந்த சமாரியப் பெண்ணின் கடந்த காலத்தினுடைய வேதனை நிறைந்த இரகசியங்களைத் தாம் அறிந்திருந்ததாக இயேசு சுட்டிக்காண்பித்தார். அவள் ஐந்து முறைகள் திருமணம் செய்து கொண்டிருந்தாள், மற்றும் அந்தச் சமயத்தில் அவள் தனது கணவரல்லாத ஒரு மனிதனுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாள் (4:18). தோல்வியுற்ற அவளது உறவுமுறைகளில் அவள் அறிந்திருந்த போராட்டம், புறக்கணிப்பு, பாதுகாப்பின்மை, வெட்கக்கேடு மற்றும் துக்கம் ஆகிய வற்றைக் கற்பனை செய்து கொள்ளும்படியாக நாம் விடப்படுகின்றோம். அவள் கிணற்றருகில் வந்த வேளையில், ஒரு வேளை அவள் திருமணம் செய்யும் எண்ணத்தையே விட்டுவிட்ட நிலையில் இருந்திருக்கலாம், அல்லது ஒருவேளை, எந்த ஒரு மனிதனும் தனது பெயரால் அவளைக் கனப்படுத்தக் கூடிய நிலையில் இருந்து அப்பொழுதுதான் கடந்து வந்தவளாய் இருந்திருக்கலாம்.

விவாக ரத்து என்ற பெருந்துன்பத்தை அனுபவித்துள்ள பல கிறிஸ்தவ நண்பர்கள் எனக்கு இருக்கின்றனர். அவர்களில் யாருமே விவாகரத்துப் பெற விரும்பியதில்லை, மற்றும் பெரும்பாலோர் தோல்வியுற்றுப்போன தங்கள் திருமணத்தைக் காத்துக் கொள்ள ஆன மட்டும் போராடினார்கள். அவர்கள் யாவருமே, ''ஒரே மாம்சமானது'' திடீரென்று மீண்டும் இரண்டான பொழுது, தனியே பிய்த்தெறியப்பட்டதால் உண்டான பெரும் துன்பத்தைச் சகித்திருந்தார்கள், மற்றும் 1990களில் கூட விவாக ரத்தானது கொண்டு வந்துள்ள நற்பெயருக்குக் களங்கத்தை அனு பவித்துள்ளனர். என்னுடைய கிறிஸ்துவுக்குள்ளான சகோதர சகோதரிகளில்

விவாக ரத்தான பெரும்பாலோர் விவாக ரத்தாகாத மற்ற மக்களைக் காட்டிலும் அதிக உணர்வுப்பூர்வமாக விவாக ரத்தை வெறுப்பதை நான் கண்டிருக்கின்றேன். தேவன் ஏன் மணமுறிவை வெறுக்கிறார் (மல். 2:16) என்பதை அவர்கள் முதன்மையாக அறிந்துள்ளனர், ஏனென்றால் அதன் நாசச் செயலை அவர்கள் தங்களுடைய சொந்த வாழ்வில் அனு பவித்துள்ளனர். அவர்களில் பெரும்பாலோர் ஆண்டுகள் பல கடந்தும் கூட விவாக ரத்தின் உணர்வுப் பூர்வமான தழும்புகளைச் சுமந்து திரிகின்றார்கள். அந்த சமாரியப் பெண் தனது ஐந்து மணமுறிவுகளால் பெற்றிருக்க வேண்டியிருந்த தழும்புகளைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்![6]

பேஸ்பால் (baseball) என்ற விளையாட்டில் கூறப்படுவது போல், ''மூன்று முறை தவறாக அடித்தால், நீங்கள் விளையாட்டில் இருந்து வெளியேற வேண்டியிருக்கும்!'' விசுவாசம் கொள்வதற்கு இதைக் காட்டிலும் பொருத்தமற்ற நபர் ஒருவரை இயேசு எங்கு சுற்றியும் கண்டு பிடிக்க முடியுமா? அவள் சமாரியாவில் இருந்த ஒழுக்க உயர்வுள்ள ஒரு பெண்ணாக அங்கு வந்திருந்தால், சூழ்நிலையானது போதுமான அளவு கடினமான தாயிருக்கும். அவளுடைய வேதனை நிறைந்த கடந்த காலமும், இழிவான நிகழ் காலமும் அவளை சுவிசேஷம் பெற்றுக் கொள்ள ஏற்றவள் என்று இயேசு தெரிந்து கொண்டதை மிகவும் குறிப்பிடத் தக்கதாக்குகின்றது.

இயேசுவுக்கும் இந்த சமாரியப் பெண்ணுக்கும் இடையில் நடந்த முழு சந்திப்பும், விசுவாசமானது ஒருவருடைய சூழ்நிலைகளுடன் பிணைக்கப் பட்டிருப்பதில்லை என்பதை வல்லமை நிறைந்த வகையில் செயல்விளக்கப் படுத்துகின்றது. தேவனுடைய கண்களில் ஒருவருடைய இனம், நாடு, பால் மற்றும் கடந்த காலம் ஆகியவை பிரச்சனையற்றவைகளாக உள்ளன. அதனை கிணற்றருகில் நடந்த உரையாடலானது எப்பொழுதும் பிரசங்கிக்கப்படக் கூடிய எந்த ஒரு பிரசங்கத்தைக் காட்டிலும் நன்கு கூறுகின்றது.

விசுவாசம் என்பது நடத்தையுடன் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது

இயேசு, சமாரியப் பெண்ணுடனான தம்முடைய உரையாடலின் ஒரு இக்கட்டான தருணத்தில், அவள் சென்று தன் கணவனை அழைத்து வருமாறு கூறினார். அவள் தனக்குக் கணவன் இல்லை என்று கூறிய பொழுது, இயேசு "எனக்குப் புருஷன் இல்லை என்று நீ சொன்னது சரிதான். எப்படியெனில், ஐந்து புருஷர் உனக்கிருந்தார்கள், இப்பொழுது உனக்கிருக்கிறவன் உனக்குப் புருஷன் அல்ல, இதை உள்ளபடி சொன்னாய்" (4:17, 18) என்று அவளிடம் கூறினார். முதலில் இது, ஆழமான ஒரு ஆவிக் குரிய உரையாடலில் ஒரு வினோதமான இடையூறாகக் காணப்படுகின்றது. இயேசு "ஜீவனுள்ள தண்ணீரைப்" பற்றிப் பேசுவதிலிருந்து ஏன் திடீரென்று மாறி, அவளைத் தன் கணவனை அழைத்து வரும்படி கேட்க வேண்டும்? அந்தப் பெண்ணின் பதிலும், அந்தப் பதிலுக்கு இயேசுவின் பதில்செயலும்

அவள் கர்த்தரிடத்திற்குத் தன் ஆர்வத்தை மட்டுமின்றி தனது முழு வாழ்வையுமே கொண்டு வர வேண்டும் என்ற நோக்கத்திற்காகவே, கர்த்தர் அந்த உரையாடலின் பாடப் பொருளை மாற்றினார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அவள் தனது கடந்த கால வாழ்வை மறுமதிப்பீடு செய்யாத வரையிலும் அவளது விசுவாசம் வஞ்சனையானதாகவே இருக்கும்.

விசுவாசம் என்பது சூழ்நிலைகளுடன் பிணைக்கப்படாததாக இருக்கையில், நாம் நமது விசுவாசத்தை நமது நடத்தையுடன் இணைக்க வேண்டும் என்பது மிகவும் முக்கியமானதாக உள்ளது. ஒருவர் இயேசுவின் மீது தாம் கொண்டுள்ள விசுவாசத்தை வெளிப்படுத்தியும், இயேசு தம் வாழ்வில் பிரவேசிப்பதை மறுத்து விடுவதற்குச் சாத்தியம் உண்டு. விசுவாசத்தின் வழியை நாடும்படியாக ஒருவர் வருகின்ற பொழுது, அவர் தம் வாழ்வு முழுவதையும் கர்த்தரிடம் கொண்டு வருதல் இன்றியமையாததாக உள்ளது. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பு "கிறிஸ்தவர்" எனப்பட்ட படையில் போர் புரிந்த வீரர்களைப் பற்றி நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். அந்த வீரர்கள் ஞானஸ்நானப்படுத்தப்பட்ட பொழுது, அவர்கள் தங்கள் வலது கைகளைத் தண்ணீரை விட்டு வெளியே இருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்வதுண்டு. இந்த வகையில் அவர்கள், "இந்தக் கை ஞானஸ்நானம் பெறவில்லை!" என்று அறிவித்து, யுத்தத்தில் தங்கள் வலது கைகளைத் தாங்கள் விரும்பியபடி பயன்படுத்த முடிந்தது. அந்தப் பெண்ணிடத்தில் இயேசு கேட்ட கேள்வி என்பது, அவள் தனது முழு வாழ்வையும் கர்த்தருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் அல்லது ஏதொன்றையும் கொடுக்க முடியாது என்று கூறுவதற்கான அவருடைய வழியாக இருந்தது.

உண்மையான விசுவாசத்துடன் கீழ்ப்படிதலுக்குள் இணைவானது புதிய ஏற்பாட்டில் பல இடங்களில் விளக்கப்படுகின்றது. மத். 7:21ல் இயேசு, "பரலோகத்திலிருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி செய்கிறவனே பரலோக ராஜ்யத்தில் பிரவேசிப்பானேயல்லாமல், என்னை நோக்கி: கர்த்தாவே! கர்த்தாவே! என்று சொல்லுகிறவன் அதில் பிரவேசிப்பதில்லை" என்றுரைத்தார். இதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு யாக்கோபு, "அப்படியே, விசுவாசமும் கிரியைகளில்லாதிருந்தால் தன்னில் தானே செத்ததாயிருக்கும்" (யாக். 2:17) என்று எழுதினார். விசுவாசமும் கீழ்ப்படிதலும் பிரிக்கப்பட முடியாதவைகளாகவே உள்ளன. சமாரியப் பெண் தனது வாழ்வின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் பிரவேசிக்கும்படி இயேசுவை அனுமதிக்க விரும்பாதிருக்கும் வரையிலும் அவள் உண்மையான விசுவாசத்திற்குள் வர முடியாதவளாய் இருந்தாள்.

அந்தப் பெண்ணினுடைய கணவனை அழைத்து வரும்படி இயேசு கூறியதானது அவர் இன்று உங்களையும் என்னையும் நமது காசோலைப் புத்தகங்களையும், நமது வரிக்கணக்குகளையும், நமது தினசரித் திட்டங்களையும் அல்லது நமது நாட்குறிப்புகளையும் கொண்டு வரும்படி கூறுவது போன்றதாக உள்ளது. விசுவாசம் என்பது நமது வாழ்வின் ஒரு அம்சம் அல்ல; அது நமது முழு வாழ்விலும் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளது. அந்தப் பெண்ணின் கடந்த காலத்தினால் இயேசு அவளை இராஜ்யத்திலிருக்கத்

தகுதியற்றவள் என்று ஆக்கி விடாமல், அவள் தன் வாழ்வு முழுவதையும் அவரிடத்தில் கொண்டு வரும்படி அவளை அவர் வற்புறுத்தினார். அவள் தனது பாவம் நிறைந்த கடந்த காலத்தை முறித்துப் போடும்படி அவர் கேட்டுக் கொண்டார். விசுவாசம் என்பது நாம் வாழும் வழியில் இருந்து தனிப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்தால், அது விசுவாசமே அல்ல!

விசுவாசம் என்பது உண்மையான ஆராதனையில் விளக்கப்படுகின்றது

அந்தப் பெண்ணின் கணவனை அழைத்து வரும்படி அவளிடத்தில் இயேசு கேட்டுக் கொண்ட பொழுது, அந்த உரையாடலானது பிரதான மான ஒரு சுற்று வழியை மேற்கொண்டது போலக் காணப்படுகின்றது; இருந்தாலும், நாம் கண்டுள்ளபடி, அது அவ்விதமான வழியை மேற் கொள்ளவில்லை. அடுத்து, அந்தப் பெண், "எங்கள் பிதாக்கள் இந்த மலையிலே தொழுது கொண்டு வந்தார்கள்; நீங்கள் எருசலேமிலிருக்கிற ஸ்தலத்திலே தொழுது கொள்ள வேண்டும் என்கிறீர்களே என்றாள்" (4:20). இது, அவள் தனது சொந்த சூழ்நிலையிலிருந்து இயேசுவை வழி விலக்கி, மத முரண்பாடு ஒன்றினால் அவரைக் குழப்பமூட்டுவதற்கு முயற்சி செய்ததாகத் தோன்றுகின்றது. இருப்பினும், இயேசு அவளுடைய கேள்வியை, தேவனுக்குள் அவளைத் தொடர்ந்து வழி நடத்துவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்.

முதலாவது, அவர் அவளிடத்தில் உண்மையான ஆராதனை என்பது எருசலேம் மற்றும் கெரீசிம் மலை உட்பட எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்துடனும் பிணைக்கப்பட்டிருந்ததில்லை என்று கூறினார். இதைக் கூறியதில் அவர், கெரீசிம் மலையும் எருசலேமைப் போன்றே நல்லதாக இருந்தது என்று அர்த்தப்படுத்தவில்லை, ஏனெனில் அவர், "இரட்சிப்பு யூதர்கள் வழியாய் வருகிறது" (4:22) என்பதைத் தெளிவானதாக்கியிருந்தார். அவர், "உண்மையாய்த் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் பிதாவை ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுது கொள்ளுங் காலம் வரும், அது இப்பொழுதே வந்திருக்கிறது; தம்மைத் தொழுது கொள்ளுகிறவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்கும்படி பிதாவானவர் விரும்புகிறார்" (4:23) என்று அறிவித்தார்.

ஆராதனை என்பது இடத்தைப் பற்றிய விஷயம் அல்ல என்று அவளுக்கு இயேசு போதித்தார். எருசலேம் மற்றும் கெரீசிம் மலை ஆகிய இரண்டுமே விரைவில் பொருத்தமற்றவைகளாக இருந்தன. உண்மையான ஆராதனையானது (பழைய ஏற்பாட்டு/உடன்படிக்கையின் திட்ட வட்டமான, சரீரப்பிரகாரமான ஒழுங்கு முறைகளுக்கு நேர்மாறான விதத்தில்) ஆவியிலும் மற்றும் (பழைய உடன்படிக்கையின் நிழலுக்கு நேர்மாறான விதத்தில்) உண்மையிலும் ஏறெடுக்கப்பட வேண்டியதாக உள்ளது.[7] இந்தக் கேள்வியில் அந்தச் சமாரியப் பெண் அநேகமாக, பன்னிருவரால் பற்றிக்கொள்ளப்பட்டிருந்த அதே வகையான தவறான கருத்துக்களினால் குற்ற உணர்வு அடைந்திருக்க வேண்டும். அவளுக்கு

இயேசு, ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து ஆராதனையைக் கட்டவிழ்த்துக் கொண்டும், உண்மையான ஆராதனையின் இலக்கைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டும் இருந்தார். தேவனுடைய ஆவிக்குரிய இயல்பின் காரணமாக, உண்மையான ஆராதனை என்பது ஆவிக்குரிய விஷயமாக உள்ளது.

ஜாண் கில்லிங்கர் என்பவர், ஓய்வை நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வயதான ஒரு ஊழியருடனான தமது உரையாடலைப் பற்றிக் கூறினார். அந்த வயதான மனிதர் பிரசங்கித்த மிகப்பெரும் சபைக்கட்டிடத்தினுள் இவ்விரு மனிதர்களும் நுழைகையில், அம்மனிதரின் வாழ்வின் அந்தக் கட்டத்தில் அவரது அன்றாடச் சிந்தனைகளைப் பற்றி அவரிடத்தில் கில்லிங்கர் கேட்டார். அன்பைப் பற்றியதே அவரது அடிக்கடியான சிந்தனைகளில் ஒன்றாய் இருந்தது என்று பதிலளித்தார்.

> "அன்பு என்பதன் மூலம் நான் இதை அர்த்தப்படுத்துகின்றேன்" என்று அவர் கூறினார். அந்தப் பெரிய சபைக் கட்டிடம் கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளுக்குள் கட்டி முடிக்கப்பட்டது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் வகையில் அவர் தமது கைகளை வீசிக் காண்பித்தார். "இந்த கட்டிடத்தைக் கட்டுவதே என் நிறைவான நோக்கம் என்று நான் நினைத்ததுண்டு. இந்தப் பழைய நினைவுச் சின்ன வளாகத்தை நீங்கள் அறிவீர்கள். இப்பொழுது இது அன்பினாலேயே கட்டப்பட்டது என்று நான் நினைக்கின்றேன். மக்கள் மாறாதிருந்தார்கள் என்றால், இந்தக் கட்டிடத்தின் நன்மை என்ன? நான் எனது ஊழியத்தின் எஞ்சியுள்ள நாட்களை அன்பு செய்வது எப்படி என்று மக்களுக்குப் போதிக்கச் செலவழிக்கலாம் என்று விரும்புகின்றேன். அவர்கள் கற்றுக் கொள்ளா விட்டால் …" அவரது வார்த்தைகள் இன்னொரு செய்கைக்குத் தடம் மாறின, அது ஒரு பகுதி நம்பிக்கையின்மையின் செய்கையாக, அதைத் தாம் நிறைவேற்ற முடியுமா என்று அவர் அறியாத செய்கை போல, அன்புதான் ஒவ்வொன்றின் இலக்காக உள்ளது என்பதைத் தாமதமாக அவர் கண்டு பிடித்ததால் ஒரு கட்டிடம் கட்டியவர் என்ற வகையில் அவரது மகிமையுள்ள வெற்றியானது ஒரு வகையில் பேராபத்தான தவறாயிற்று என்று உணர்த்தும் செய்கையாக இருந்தது.[8]

பல விஷயங்கள் தங்களை மதத்துடன் இணைத்துக் கொள்கின்றன; அவற்றில் சில மற்றவற்றை விட அதிகம் முக்கியமானவைகளாக உள்ளன. மற்ற எல்லா விஷயங்களைக் காட்டிலும், விசுவாசம், ஆராதனை, அன்பு ஆகியவை பெரியவைகளாய் உள்ளன. தேவை மற்றும் குழப்பத்தில் இருந்த சமாரியப் பெண்ணுக்கு உண்மையான, ஆவிக்குரிய ஆராதனையின் இலக்கை இயேசு சுட்டிக்காட்டிய பொழுது, வாழ்வில் குறிப்பிடத் தக்க இலக்கு என்ன என்பதை அவர் காண்பித்தார். அதனுடன் ஒப்பிடும் பொழுது தேவாலயங்கள் மற்றும் பரிசுத்த மலைகள் உள்ளிட்ட பெரும் பான்மையான மற்ற விஷயங்களுக்கு அர்த்தம் ஒன்றும் இருப்பதில்லை.

முடிவுரை

ஆராதனை பற்றிய இயேசுவின் வார்த்தைகளைத் தொடர்ந்து, சமாரியப் பெண் பேச்சை மாற்ற மீண்டும் முயற்சி செய்தாள். "கிறிஸ்து என்னப்படுகிற மேசியா வருகிறார் என்று அறிவேன், அவர் வரும்போது எல்லாவற்றையும் நமக்கு அறிவிப்பார்" (4:25). பிறகு இயேசு திகைப்பூட்டும் ஒரு செயலை - சுவிசேஷங்களில் மிக மிக அரிதாக இருக்கின்ற ஒரு செயலை - செய்தார்; அவர் தாம் உண்மையில் யாராயிருந்தார் என்பதை அவளுக்குக் கூறினார்! "உன்னுடனே பேசுகிற நானே அவர்" (4:26). ஆசாரியர்களுக்கோ அல்லது அரசர்களுக்கோ அவர் இப்படிப்பட்ட ஒரு வெளிப்படுத்துதலை ஏற்படுத்தவில்லை; ஒரு ஒழுக்கமற்ற சமாரியப் பெண்ணுக்கு அது வெளிப்படுத்தப்பட்டது! இயேசு அவளது இருதயத்தை இராஜ்யத்தின் விதைக்கான வளம் நிறைந்த நிலமாகக் கண்டார், எனவே அவளுடன் அவர் தேவனுடைய செய்தியைப் பகிர்ந்து கொண்டார்.

முடிவில், நீங்களும் நானும் கிணற்றண்டையில் இயேசுவுடன் நின்று கொண்டிருக்கின்றோம். நமது குழப்பம், நமது நம்பிக்கைகள், நமது கடந்த காலம், மற்றும் நமது வேதனை ஆகியவற்றைக் கொண்டு வந்து நாம் தேவனுடைய குமாரனை எதிர்கொள்ளுகின்றோம். பின்வரும் சத்தியங்களை அவர் நமக்குப் போதிக்கையில், நாம் கவனித்துப் புரிந்துகொள்ள முயற்சி செய்கின்றோம்: (1) விசுவாசம் என்பது சூழ்நிலைகளுக்கு மேலானதாக உள்ளது, (2) விசுவாசம் என்பது நடத்தையுடன் பிணைக்கப்பட்டுள்ளது, மற்றும் (3) விசுவாசம் என்பது உண்மையான ஆராதனையில் விளக்கப்படுகின்றது.

விசுவாசத்தின் சாலையில் பயணப்படும்படி சமாரியப் பெண்ணை இயேசு அழைத்தார் என்பது எவ்வளவு நிச்சயமோ, அவ்வளவு நிச்சயமாக அவர் இன்று உங்களையும் என்னையும் அழைக்கின்றார்!

குறிப்புகள்

[1]பேஸ்பால் என்ற விளையாட்டில், விளையாடுபவர் ஒருவர் மூன்று முறை அடித்தால் (பந்தை அடிக்க முயற்சி செய்தும் வெற்றி பெறாமை) அவர் "வெளியேறி" விட வேண்டும்; அதாவது அவரது வாய்ப்பு இழந்து போகப்பட்டது. [2]எஸ்றா 4:2-5. [3]M. Nidd. 4:1. தல்மூத்தின் ஒரு பாகமாகிய மிஷ்னா என்பது யூத பாரம்பரிய வாய்மொழிச் சட்டத்தின் எழுத்து வடிவமாகும். யூத பாரம்பரியத்தின்படி, இது மோசேயின் காலத்தில் தோன்றிய (கி.மு. 1200) மற்றும் இது ஒரு தலைமுறைக்குக் கொடுக்கப்படும்படியாக மனப்பாடம் செய்யப்பட்டது. இது கி.பி. 70-200 ஆண்டு காலத்தில் எழுத்து வடிவில் அமைக்கப்பட்டது. [4]M. Shebi. 8:10. [5]TB Ab. 1:5. தல்மூத் என்பது யூதருடைய மத மற்றும் குடிமைச் சட்டங்களின் எழுதப்பட்ட தொகுப்பாக உள்ளது. இது இரு பாகங்களைக் கொண் டுள்ளது: மிஷ்னா என்ற பாரம்பரியமான யூத வாய்மொழிச் சட்டங்கள், மற்றும் கெமாரா என்ற கல்வித்துவமான விளக்கவுரைகளின் இடைச்செருகல்களுடன் மற்றும் சட்டங்கள் பற்றிய விவாதங்களும் ஆகும். [6]அவளுடைய கணவர்களில் சிலர் இறந்திருக்கக் கூடிய சாத்தியக் கூறு உள்ளது. இருப்பினும், சந்தர்ப்பப் பொருளானது அந்தத்

திருமணங்கள் மணமுறிவில் முடிந்தன என்றே சுட்டிக்காட்டுவதாகக் காணப்படுகின்றது. [7]See James D. Bales, *Instrumental Music and New Testament Worship* (Searcy, Ark.: James D. Bales, 1973), 15-30. [8]John Killinger, *Christ in the Seasons of Ministry* (Waco, Tex.: Word Books, 1983), 67.

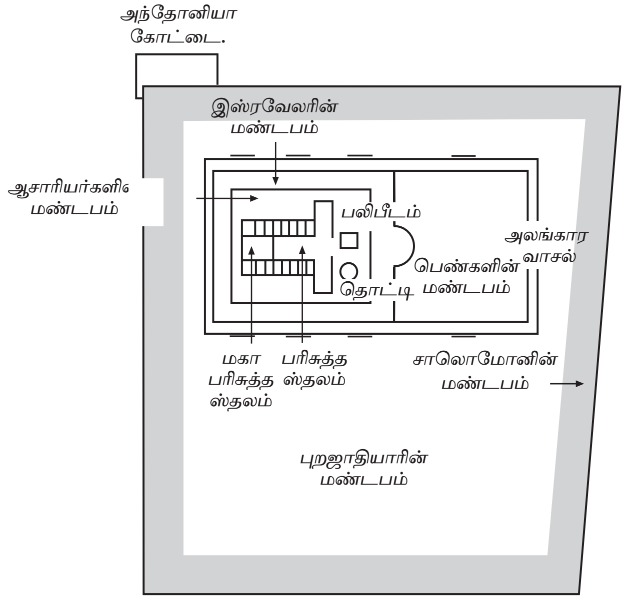

தேவாலயத்தின் வரைபடம்